

Parish Information Bulletin

Telephone Contact Numbers

St Vasilios Church
9387 7693

π. Ἀθανάσιος
9383 4151

π. Ἐφραίμ
0490 378 215

Website:
stvasiliosbrunswick.com

Ὁ π. Ἀθανάσιος και
ὁ π. Ἐφραίμ εἶναι
στήν Ἐκκλησία
Δευτέρα—Παρασκευή
ἀπο 4.00μμ—6.00μμ

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΔΟΜΑΔΑΣ 16—22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 2025

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ	ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ, ΑΣΩΤΟΥ, Λουκ. 15: 11—33 7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
ΔΕΥΤΕΡΑ 17 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ	Ἐκδρομή των Ηλικιωμένων στο Red Hill
ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ	5.00 μμ— Παράκληση εις την Υπεραγία Θεοτόκο
ΣΑΒΒΑΤΟ 22 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ	7.30 πμ— Ὁρθρος και Θ. Λειτουργία
ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ	Ἑυαγγελικά Ἀναγνώσματα— Ἐπιστολή— Α' Κορ. 5: 8-13, 9: 1,2 Ἑυαγγέλιο— Ματθ. 25: 31-46

Ἅγιος Παῖσιος: Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη πληροφορεῖ χωρὶς ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις

Γέροντα, πὼς θα δείξω ἀγάπη; Να δείξω ἀγάπη; Δεν το καταλαβαίνω. Αυτό εἶναι κάτι ψεύτικο, υποκριτικό. Να ὑπάρχει ἡ ἀγάπη μέσα μας και να μας προδώσει, ναι.

Ἡ ἀληθινὴ ἀγάπη πληροφορεῖ τον ἄλλον χωρὶς ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις. Ἀγάπη εἶναι να ἀκούσης με πόνο την στενοχώρια του ἄλλου. Ἀγάπη εἶναι κι ἓνα βλέμμα πονεμένο κι ἓνας λόγος που θα πης με πόνο στον ἄλλον, όταν ἀντιμετωπίζῃ κάποια δυσκολία. Ἀγάπη εἶναι να συμμερισθῇς την λύπη του, να τον ἀναπαύσης στην δυσκολία του. Ἀγάπη εἶναι να σηκώσης ἓναν βαρὺ λόγο που θα σου πῇ. Ὅλα αὐτὰ βοηθοῦν περισσότερο ἀπὸ τα πολλὰ λόγια και τις ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις.

Ὅταν πονάς ἐσωτερικὰ για τον ἄλλον, ο Θεὸς τον πληροφορεῖ για την ἀγάπη σου και την καταλαβαίνει χωρὶς ἐξωτερικὲς ἐκδηλώσεις. Ὅπως και όταν δεν ἐκδηλώνεται ἡ κακία μας, ἀλλὰ εἶναι ἐσωτερικὴ, πάλι ο ἄλλος την καταλαβαίνει. Βλέπεις, και ο διάβολος, όταν παρουσιάζεται ως «ἄγγελος φωτός», φέρνει ταραχή, ἐνῶ ο Ἄγγελος ο πραγματικὸς φέρνει μια ἀπαλὴ ἀνέκφραστη ἀγαλλίαση.

— Τι εἶναι αὐτό, Γέροντα, που με ἐμποδίζει να πληροφοροῦμαι την ἀγάπη των ἄλλων;

— Μήπως δεν ἔχεις καλλιεργήσει την ἀγάπη; Ὅποιος ἀγαπᾷ, πληροφορεῖται για την ἀγάπη του ἄλλου, ἀλλὰ και πληροφορεῖ τον ἄλλον για την ἀγάπη του.

Καταλαβαίνει ο ἄλλος ἀν υποκρίνεσαι ἢ ἀν τον ἀγαπᾷς πραγματικὰ, γιατί πᾶει σαν τηλεγράφημα ἡ ἀγάπη. Ἀν κάνουμε λ.χ. μια ἐπίσκεψη σ' ἓνα ὀρφανοτροφεῖο, τα παιδιὰ ἀμέσως θα καταλάβουν με τι διάθεση πῆγαμε. Εἶχαν ἐρθῇ μια φορὰ στο Καλύβι να ζητήσουν τη γνώμη μου κάποιοι που ἠθέλαν να κάνουν ἓνα ἴδρυμα για ἐγκαταλελειμμένα παιδιὰ. «Το κυριώτερο ἀπὸ ὅλα, τους εἶπα, εἶναι να πονέσετε τα παιδιὰ αὐτὰ σαν παιδιὰ σας και ἀκόμη περισσότερο. Αὐτό εἶναι που θα πληροφορήσει τα παιδιὰ για την ἀγάπη σας. Ἀν δεν τα πονάτε, μην ξεκινάτε να κάνετε τίποτε». Τότε ἓνας γιατρός, πολὺ εὐλαβής, εἶπε: «Ἐχεις δίκαιο, Πάτερ. Κάποτε μια συντροφιά εἶχαμε ἐπισκεφθῇ για πρώτη φορὰ ἓνα ὀρφανοτροφεῖο και τα παιδιὰ κατάλαβαν την διάθεση του καθενός. "Ὁ κύριος τάδε, εἶπαν, εἶναι περαστικός· ο κύριος τάδε ἦρθε να περάσει την ὥρα του μαζί μας· ο κύριος τάδε μας ἀγαπᾷ πραγματικὰ». Βλέπετε πὼς πληροφορεῖ ἡ ἀγάπη.

(*"Γέροντος Παΐσιου ἀγιορείτου ΛΟΓΟΙ Ε'— ΠΑΘΗ ΚΑΙ ΑΡΕΤΕΣ"*, ιερὸν ησυχαστήριον «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΘΕΟΛΟΓΟΣ», Σουρωτὴ Θεσσαλονίκης, 2007)

Κήρυγμα στην Κυριακή του Ασώτου

Από την περασμένη Κυριακή έχουμε εισέλθει στην κατανυκτική περίοδο του Τριωδίου, και η αγία μας Εκκλησία τις τρεις Κυριακές που προηγούνται της Μεγάλης Τεσσαρακοστής μας προετοιμάζει προβάλλοντας τις τρεις μεγάλες αρετές που συνιστούν την πνευματική μας ζωή. Την περασμένη Κυριακή, μέσα από την παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου, είδαμε τη σημασία της ταπεινώσεως. Σήμερα, με την παραβολή του Ασώτου υιού, τονίζεται η σημασία της μετανοίας, ενώ την ερχόμενη Κυριακή θα μας υπομνήσει το μεγαλείο της αγάπης και της φιλανθρωπίας.

Η παραβολή του Ασώτου, γνωστή και προσφιλή σε όλους μας, αναφέρεται στον μικρότερο από δυο αδελφούς, που ζήτησε από τον πατέρα του το μερίδιο της περιουσίας που του αναλογούσε και αναχώρησε να βρει την τύχη του. Επί μακρό χρονικό διάστημα διασκέδαζε σπαταλώντας την περιουσία, και κάποια στιγμή, όταν έμεινε φτωχός, εγκαταλείφθηκε από τους “φίλους” του και κατέληξε να βόσκει χοίρους προκειμένου να μην πεθάνει από την πείνα. Τότε αναλογίστηκε το λάθος που έκανε και πήρε την απόφαση να επιστρέψει μετανιωμένος στον πατέρα του, ελπίζοντας να του δώσει μια θέση ανάμεσα στους δούλους του. “Πατέρα μου, αμάρτησα στο Θεό και σε σένα”, του είπε, “και δεν είμαι άξιος να ονομάζομαι γιος σου. Σε παρακαλώ να με δεχτείς σαν ένα δούλο σου”. Ο πατέρας του όχι μόνο τον δέχτηκε, αλλά τον αποκατέστησε ως υιό του και έδωσε εντολή στους υπηρέτες του να ετοιμάσουν γιορτή για την επιστροφή του και να σφάξουν “τον μόσχο τον σιτευτό”.

Όταν επέστρεψε ο μεγαλύτερος γιος στο σπίτι και έμαθε για τη γιορτή, δυσανασχέτησε που ο πατέρας του δέχτηκε με τέτοιο τρόπο τον αμαρτωλό και άσωτο υιό. Και ο πατέρας του απαντά ότι ήταν επιβεβλημένη η χαρά και όχι η επίπληξη ή η τιμωρία, γιατί ο υιός του ήταν νεκρός και αναστήθηκε, ήταν χαμένος και ευρέθη. Με την παραβολή αυτή, όπως και με εκείνη της χαμένης δραχμής που ο ευαγγελιστής Λουκάς προτάσσει της σημερινής, ο Χριστός μας δείχνει αλλά και μας υπενθυμίζει τη μεγάλη σημασία της μετανοίας και της συγγνώμης. Έχει παγιωθεί, δυστυχώς, μέσα μας η εντύπωση πως άμα κάνουμε κάποιο λάθος, η ζημιά είναι ανεπανόρθωτη, ότι τίποτα δεν μπορεί να είναι όπως πρώτα. Αυτή η ιδέα όχι μόνο έχει κυριεύσει τη σκέψη μας, αλλά καθορίζει και τη ζωή μας σε τέτοιο βαθμό που εγκλωβιζόμαστε και δεν μπορούμε να κάνουμε βήματα πνευματικής προόδου: θεωρούμε από τη μια τις αμαρτίες μας ανυπερέβλητες και ασυγχώρητες, και από την άλλη αδυνατούμε να συγχωρήσουμε όσους τυχόν μας έχουν βλάψει.

Ο Χριστός όμως σήμερα, μέσα από την παραβολή αυτή, μας υπενθυμίζει ότι δεν υπάρχει αμαρτία που μπορεί να υπερβεί την άπειρη αγάπη και φιλανθρωπία του Θεού. Η ειλικρινής μεάνοια, η χωρίς δικαιολογίες και ωραιοποιήσεις, αυτή που συνοδεύεται με ταπείνωση και συντριβή καρδιάς, ελκύει τη συγγνώμη και την αγάπη του Θεού πριν καλά-καλά βγει από τα χείλη μας. Είδαμε πώς ο πατέρας, μόλις είδε από μακριά τον γιο του να έρχεται, δεν περίμενε αλλά έσπευσε να τον αγκαλιάσει. Είδαμε ότι δεν τον ρώτησε τίποτα, ότι δεν τον επιτίμησε, αλλά τον δέχτηκε πίσω με χαρά. Η μεάνοια, όταν δεν είναι απλά ένα αίσθημα μεταμέλειας αλλά αποτελεί κίνηση επιστροφής στην αγάπη του Θεού και απόφαση εγκατάλειψης της αμαρτίας, έχει τη δύναμη να αναστήσει τη νεκρωμένη από τα πάθη καρδιά μας, να μεταμορφώσει τη ζωή μας, να διαγράψει όλα εκείνα τα λάθη μας που μας βαραίνουν και φαντάζουν ανυπερέβλητα. Ναι, υπάρχει η δυνατότητα της επιστροφής, της διαγραφής των λαθών μας, της αποκατάστασης της κοινωνίας της αγάπης με τον Θεό και με τον συνάνθρωπό μας. Και αν από τον καθένα μας, ως αμαρτωλό, είναι σημαντική και απαραίτητη η μεάνοια, άλλο τόσο σπουδαία και απαραίτητη είναι και η συγγνώμη.

Η συγγνώμη είναι η απάντηση προς τον μετανοούντα, και τις περισσότερες φορές προέρχεται από τον Θεό. Είναι όμως και άλλες πλείστες φορές, που καλούμαστε εμείς να ασκήσουμε την αγάπη και τη συγγνώμη προς εκείνους που μας έχουν βλάψει. Και εκεί φαίνεται αν όντως έχουμε μέσα μας αγάπη, αν όντως έχουμε πραγματικά μετανοήσει και αν έχουμε γευτεί τους καρπούς της αγάπης και της συγγνώμης του ίδιου του Θεού. Αλήθεια, πώς μπορούμε να ζητάμε από τον Θεό να συγχωρέσει τις αμαρτίες μας, όταν εμείς οι ίδιοι δεν έχουμε τη διάθεση να παραβλέψουμε τα λάθη των αδελφών μας; πώς ζητάμε από τον Θεό να μας δεχτεί κοντά Του, όταν η καρδιά μας είναι ξένη και ψυχρή για τους ανθρώπους που ενδεχομένως αγαπάμε αλλά δεν συγχωρούμε;

Συχνά λέμε στους άλλους “σε συγχωρώ, αλλά δεν ξεχνώ αυτό που μου έκανες”. Αυτό δυστυχώς είναι πλάνη, γιατί δεν μπορεί να υπάρχει συγχώρεση με σκιές και κηλίδες, όπως δεν θα ήταν χαρά το δείπνο της παραβολής, αν έμενε ο υιός με τα βρώμικα και κουρελιασμένα του ρούχα. Στην περίπτωση αυτή θα ήταν μια παρωδία συγγνώμης, αν όχι εξουθένωση, περιφρόνηση και εξευτελισμός του αμαρτωλού γιου. Κατά τον ίδιο τρόπο, δεν μπορούμε να λέμε ότι έχουμε συγχωρέσει κάποιον, αν συνεχίζουμε να τον αντιμετωπίζουμε ως αμαρτωλό και βδελυρό. Είναι βέβαια δύσκολο, και είναι δύσκολο γιατί αποτελεί ένα άθλημα αγάπης.

Ας μη ξεχνάμε όμως ότι ουδέποτε ο Χριστός στάθηκε στην αμαρτία, ουδέποτε κατέκρινε κανένα, αλλά αντιθέτως τόνισε τη σημασία και το μεγαλείο της μεάνοιας και τη χαρά που αυτή προξενεί, λέγοντάς μας μεταξύ άλλων ότι “αληθινά, γίνεται μεγάλη χαρά στον ουρανό για έναν άνθρωπο που μετανοεί, παρά για ενενήντα εννέα δίκαιους που δεν έχουν ανάγκη μετανοίας” (Λουκ. 25, 7).